

Ez nagy baj, István! Szevasz egyébként! Nagyon nagy baj! Te ezt tényleg így látod? Miért nem beszéltél ezekről a részletekről nekem soha? Nem kellett volna mindezt magadba fojtanod, egymagad hurcolnod! Semmi jelét nem észleltem a felsorolt problémáknak, s a magam részéről olyan igyekezettel készültem hónapról hónapra, hogy erre nehéz ráfogni, érdektelenség. A mai napot is végigdolgoztam a prózával, hogy biztosan elkészüljek, a megbeszélte időpontra. Legfeljebb a régebbi anyagi gondodból éreztem annyit, hogy az első néhány évfolyamot forráshiány miatt törölnöd kellett. Mondjuk állandó olvasóról magam is csak kettőről tudok, önmagamról, meg egy hölgyről, akinek első dolga volt huszadika tájt megnyitni az oldalt. Én nem jegyeztem a számláló állását, talán hiba volt, akkor kezdeményezhettem volna egy beszélgetést a terjesztésről.

Miért nem kerestél meg, mielőtt véglegesítetted a döntésed? Miért? Hátha lett volna esélyem meggyőznielek, hogy folytatni kell! De írtam én már ilyet neked! Megértem, belefáradtál, nehéz ezt hónapról hónapra csinálni, iszonyat meló, de akár még a munkába is be lehetett volna szállnunk valamilyen szinten, bár éppen e tekintetben a magam részéről túl sokat ígérni azért nem tudtam volna. Ó, istenem! – végigírtam a napot és már lefekvés előtt nyitottam meg egy pillantásra a levelezőm, s nesze, egy ilyen hír!

Gondold még át, ha lehet! Ne múljon személyes sértődésen! Ne múljon a megfáradtságodon! Egy az egyben átvenni tőled ezt a hatalmas munkát biztosan nem tudja senki, főleg nem tiszteletdíj nélkül, de hátha van megoldás. Alig pár napja még a jövőt tervezted velem együtt. A novemberi és a decemberi számot. Ez azt jelenti, csak elborult az agyad valami sérelemtől. Tedd túl magad rajta! Semmi sem tökéletes, a lapnak voltak gyengébb és erősebb szerzői, de jó úton haladt a megújulás felé. Szerzőt például tudtam volna hozni, ha erről szó esik.

Most le kell feküdjek, nagyon fáradt vagyok.

Bármi lesz, ha így marad, ha nem változtatsz a döntéseden, akkor is szeretném tartani veled a kapcsolatot.

Most, lefekvés előtt, ennyit.

Öllelek

L. Károly

Kedves István!

A legőszintébb sajnálattal olvastam...

Azt hiszem, sokunk nevében mondhatom, írhatom, hogy mindig szeretettel és hálával emlékezünk a Kaláka Szépirodalmi Folyóiratra és Rád, aki ennyi évig végeztetted a nem kis munkát. Ezt csak szépirodalomban és tehetséges irodalmárokból megszállottan hívó ember tehetette.

Szegényebbek leszünk nélküle, szigorúságod nélkül...

Kívánok üdítő pihenésben, de hasznos időtöltésben még hosszú, szép éveket Neked!

Sajnálom, ha bennem végül csalódnod kellett, hidd el, én is nagyon elhatárolódom a Dopemanektól, továbbra sem csapódom semelyik oldalra, hanem a magam módján védem nyelvünk tisztaságát és rajzolódom a nehéz életútakat. Nem engedem feledni hagyományainkat a múltunk értékeit (ezt nem Neked, hanem magamnak ígérem).

Szeretettel: P. Aranka

Kedves István!

Elszomorít, de tudomásul veszem, hogy az oly nagy lélekkel, szorgalommal, pontossággal és szakmaisággal szerkesztett Kaláka szépiradalmi online folyóirat nem jelenhet meg.

Elszomorít, mert széles e nagyvilágon, nem kerül egy pártfogó, aki anyagilag támogassa nagy kultúránk e kis megnyilatkozását, pedig sok nagyon gazdag vagy igen tehetsős magyar vagy magyar származású ember mozog, ügyeskedik, jelen van, töpreng a világ jelenéről, akiknek - gondolom - aprópénznek számítana egy ilyen típusú lap fenntartása, támogatása, mondhatnám perselypénz.

Elszomorít, mert magatokra maradtatok, lehet azért, mert nagy az irodalom iránti érdektelenség, de az is lehet, hogy csak tájékozatlanság, akik tehetnének valamit nem tudják, nem ismerik a kis emberek nagy gondjait, vagy talán az is lehetséges, hogy beletörődnek abba, hogy a kultúra mostoha gyermek, ámbár mind tudjuk, nélküle nincs is élet. A kultúra mi magunk vagyunk, nemzetek, nemzetcsoportok, szorványok, emberek ... általa vagyunk és általunk van.

Kedves István, még egy megkapaszkodó segélykiáltásra, egy felhívásra angol/magyar nyelvű sajtóban, kereskedelmi-üzleti-finánc-lapokban és közösségi portálokban talán van erőtök. Nem csak a Soros György kaliberű embereket lehetne megszólítani, de sok jó ember és sok jó magyar ember van, akik nagy cégeknél, bankokban dolgoznak, jól keresnek, és talán adakozdának is. És az egyházak, talán onnan is csöppenhet valami. Nyilván messziről ezt könnyű elmondani, a helyzet nagyon szomorú.

Szóval, egy próbát talán még megér az a munka, amit mostanig végeztetek, és amely nélkül a minden hónap 20-dika nem lenne olyan, amilyen volt.

Üdvözlettel és köszönettel
A-L. Márton

Kedves István,
tényleg végleges az elhatározásod?
Gondold meg, kérlek!
Nekem - nem csak mint szerzőnek - nagyon fog hiányozni. És úgy érzem, sokaknak még. Nem is sejtöd, milyen sokaknak.
Öllelek szeretettel:

nagyon sajnálom
hiányozni fog.
sa
dr. s. andrás

István!

Megértelek, és végtelenül szomorú vagyok. Talán még újrakezdeni is érdemes lesz kis idő múlva.

Öllelek:

R. András

Köszönöm szépen Kaskötő Istvánnak és támogatóinak, hogy a Kaláka eddig is működött és megjelenhettem abban. Ha tovább így folytatódik a népbútítás, lehet, hogy néhányunknak illegálitásba kell majd vonulnunk:

Illegális költészet

Csak ott létezhetek, ahol szabad,
kidob magából a rabszolga lét,
és szakadok, hol az élet szakad,
ahol az elszakad. Szakadna szét!

A jelölt utak nem érdekelnek.
Ha járok néha, ott nincsen tilos,
ott semmi sem szép a kényes szemnek
és a majmok segge ingyen piros,

hol a fű illatát érezni még
nem bántja gonosz törvény vagy erkölcs,
EMBEREK-ből áll az emberiség,
a költő csak ír, semmire nem költ.

Tisztelettel:
Ó. György

Kedves Kaskötő István Barátom!

Nagyon fáj a döntése! Szomorú vagyok amiatt, hogy nem akad támogatója egy ilyen rendkívüli kiadványnak, mint a Kaláka.

Sajnos a kultúra támogatásának állapota manapság olyan mint amilyenek a közállapotaink.

Csak reménykednünk lehet, hogy ez utóbbi egyszer jobb lesz.

Sajnálom, hogy így kellett döntenie!

Barátsággal: G. István

Kedves István!

Döbbenet és sajnálattal olvastam a hírt.
Kedvenc újságunk, melyben megtiszteltetés volt jelen lenni.
Hiányozni fog.
(októberi számáról az értesítést épp
most küldtem még szét néhány helyre.)
Szomorú vagyok!
Neked minden jót kívánok

szeretettel
Gizella

Kedves István!

Sajnálom!
Köszönöm eddigi kitartásodat.
Üdvözlettel
Gábor
N. Gábor

Kedves István!

Most jöttem haza és ezt a szomorú hírt olvasom.

Tudom az okokat és mégis. A Kaláka és Te is a szívemhez nőtt már. Itt ismertem meg Kamarás Klárát, akit csodálok és nagyra becsülök.

István, mást nem tehetek megköszönöm neked azt a sok munkát, törődést amit adtál a Kalákán keresztül nekem.
Jó lenne írásaid olvasni később is.
Vigyázz magadra és az egészségedre.
Baráti szeretettel:
A. Sándor

Kedves István!

Sajnálattal olvastam a közleményt. Végző soron az anyagi okok döntöttek, vagy a pozitív visszajelzés hiánya?

Szerintem egy ilyen folyóiratot egyszerűbben és olcsóbban is fenn lehet tartani, egy ingyenes portálon. Egyszerre esetleg csak egy szám anyaga férne el, és nem PDF-ben, hanem HTML formátumban jelenne meg a szöveg (az illusztrációk beillesztett JPG-ben), és a korábbi számokat pénzért meg lehetne kapni adat-CD-n.

Én szívesen vállalkoznék a folytatásra, ha a szerzőkkel közvetlenül felvehetem a kapcsolatot, és ha Önök, a Kaláka szerkesztői, segítenek a kiválogatásban.

Az IRODALOM egy ingyenes levelezőlista, amelyen egymás után, egymástól függetlenül jelennek meg a művek, de ezt könnyen át lehetne alakítani hírlevél formára, amelyen belül már szerkesztve jelennének meg az írások. És ugyanilyen fórumot létre lehetne hozni a googlegroups szolgáltatón is. Ingyen, pillanatokon belül, világszerte elérhető módon.

<http://groups.yahoo.com/neo/groups/irodalom/info>

És akkor még nem említettem a Facebookot, ahol százával virágoznak a csoportok.

<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

Össze lehetne vonni a Kalákát és az Irodalmi Epreskert 5-öt is (bár a PDF formátumot ott is lecserélném HTML-re). Sosem szabad feladni!

A technikai kérdésekben szívesen segítek.

Üdvözlettel és nagyrabecsüléssel,
M. Gábor

Pista (bá),
most látom az elhatározásodat.
Te vagy (nekem) a legfőbb példa beszélgetéseimben, hogy úgy is lehet megöregedni, ahogy Te teszed.

Fenébe...kár a Kalákáért!!!

Biztos több százszor átgondoltad.

Ölel
B. L.

Kedves István!

Nagy megdöbbenéssel olvastam pár perccel ezelőtt közzétett leveled, hogy a KALÁKA c. folyóirat megszűnik.

A legutóbbi számot is érdeklődéssel olvastam, megjelenése után blogomban, egyik írásomban meg is említettem a számot, benne Ez is történelem c. írásoddal (http://www.vilagszinvonal.hu/index.php?option=com_myblog&show=Lelkes-Miklos-Oktober-1956.html&Itemid=301).

Ez az írásom a mellékletben, WORD fájlban.

Október álma c. versem közlését köszönöm, illett volna mindjárt a megjelenés után levélben megköszönöm, ez szándékomban volt, de a rámszakadó gondok miatt azt sem tudtam, hogy hol áll a fejem.

Ha megengeded, ezután is küldök verseimből, mert számomra az önmagában is értékes, ha Te igényt tartasz olvasásukra.

Szeretettel üdvözl: Miklós

kedves istván
tétován kérdezem, nem lenne esly valamilyen módon
a további működésre?szívesen segítenék, de úgy gondolom mások is.
sa
dr. s. andrás

Kedves Klári néni, kedves István!

Megdöbbenve olvastam a hivatalos értesítést. Megdöbbenve és tanácstalanul, hiszen véleményem szerint az internetes folyóiratok között a Kaláka kiemelkedő színvonalú lapként épült be a köztudatba, mind tartalmában, mind formailag tekintve. Az irodalom iránt talán valóban csekély létszámmal érdeklődők körében mozgolódva, mindig is úgy éreztem, hogy a Kalákába bekerülni egy elismerés. Mércse. Számomra mindenképp, és köszönöm, hogy én is méltónak találtattam rá verseimmel! De... nem akarom elhinni, hogy ennyi volt... Valami csodában bízom, vagy talán abban, hogy ez csak egy rossz álom. Nem férközhet be még ide is a feleslegessé válás érzése!!! A legjobb szándékom ellenére sem tudom elképzelni, mennyi energia, és anyagi befektetéssel jár egy ilyen oldal működtetése, de minden elismerésem azoké, akik egy ilyen szép küldetésre hivatottak. Az aknamunka mindenütt egyre erősebben nyomul, vélt érdekek érvényesüléséért. Bármerre nézünk szét szűkebb, vagy tágabb környezetünkben. Mélységesen elkésérít (és felháborít), hogy célok veszítik el értelmüket a rosszindulat mindenhová beférköző energiái miatt. Hová tűnt belőlünk az összefogás, az erő, amivel lesöpörhetjük a hátráltató erőket?

Csak olvasom ezt a levelet, és próbálom felfogni, hogy valóban, nincs többé Kaláka... és nagyon képtelennek tűnik. Nagyon fog hiányozni.

Köszönettel tartozom mindannyiunk nevében, akik a Kalákában publikálhattunk, és minden olvasó nevében, akik tudtak róla, és olvasták a lapot. Bár tiszteletben tartom a döntést, most még felfoghatatlan számomra...

Én szívből szeretném, és kívánom, hogy tisztuljon le minden zavaros dolog, és emelkedjen felül ennek a 11 évnek minden öröme és sikere! Az én hálám határtalan, és köszönetemben megmarad egy apró remény, hogy lesz még folytatás... valahol... valamikor...

Drága Klári néni, és István! Jó egészséget kívánok Nektek, nagy tisztelettel és köszönettel az elmúlt évek fáradozásaiért, és ezért a hatalmas kincsért, amit közreadtatok. Köszönöm, hogy részese lehettem.

Szeretettel öllelek Benneteket: Kati

Szevasz, István!

Életed egyik legjelentősebb tette volt e lap létrehozása és működtetése. Gratulálok hozzá, minden tisztelem a tiéd!

Most úgy tűnik, több empátiát vártál tőlünk. Én próbáltam visszafogni magam, nem akartam túlságosan belepofázni, csak akkor tettem, ha már nagyon kikíváncozott belőlem.

Sokaknak fog hiányozni minden hónap vége felé. Neked is.

Pihenj. Ne keress másik csónakot, nincs másik csónak. Emberek vannak, egyformák. Nagyon nagyra becsüllek. Örülök és köszönöm, hogy befogadtál.

Öllelek

L.Károly

Kedves Pista Bátyám!

Mivel nem voltunk itthon, így csak most kerültem gép elé, s csak most értesültem a szomorú hírről. Ami engem különösen fájdalmasan érint, hiszen éppen a Kalákának, azaz személy szerint neked köszönhetem, hogy vén koromra elindult, jelentősnek nyilván nem nevezhető írói pályafutásom. Ezért örökké hálás leszek neked, miként hálás vagyok barátságodért is. Igaz, nem leveleztünk sokat, elsősorban annak köszönhetően, hogy nagyon hanyag és pocsék levélíró vagyok.

Mindamellet, hogy - nem is kicsit - elkésérít a kapott értesítés, megértelek. Önmagában már az is elképesztő, hogy ennyi év alatt mindössze ötven dollár támogatást kaptál, de hogy éppen - miként célzol rá - néhány szerző viselkedett háládatlanul, az egyenesen felháborító. Nem csodálom, hogy ezek után elment a kedved az egészségtől. Pedig valami ritkaságszámba menő és tiszteletre méltó vállalkozás volt a részedről, amely jóval, de jóval több megbecsülést érdemelt volna.

Egyvalaminek mégis örülök. Hála a mai internetes világnak, az áldozat, amit magadra vállaltál, mégsem veszik el nyomtalanul, hiszen remélhetőleg a Kalákát még évek múltán is elő lehet majd bogarászni az interneten.

Sajnos - úgy tűnik - mi magyarok valami egészen cudar világban élünk, amit persze - azt hiszem nem tévedek - csak magunknak köszönhetünk. Mi magunk teremtettük. Jómagam - annak ellenére, hogy természetesen mindenről megvan a paraszti véleményem - nem politizáltam, ezután sem fogok, de ami ebben az országba zajlik... És ebben mindkét fél hibás. Konc kell mindenkinek, lehetőleg zsiros falat, az ország, a nép valós érdeke senkit sem érdekel. A luturális igény - úgy alapjában véve - a béka segge alatt leledzik, celebek élik kétes értékű világukat. S úgy tűnik, a többség erre harap. Csak sajnálni tudom őket.

Akárhogy alakult is, én köszönettel tartozom neked. Ígérem - bármennyire rossz levélíró vagyok - , hogy időnként azért jelentkezem majd, ha csak néhány szóváltás erejéig is, mert bár a Kaláka kimúlt, az irányodba érzett barátságom változatlan.

Csatoltam azért valami, amit ugyan a novemberi Kalákába szántam, de most már csak szórakoztatásodat szolgálhatja.

Változatla barátsággal ölel,

Tamás

ui.: és vigyázz magadra a közelgő kanadai télben. Isten - ha van - óvja egészségedet.

Kedves István!

Azért írok neked, mert olvastam a leveled, miszerint meg akarod szüntetni a Kalákát! Azért írok neked, hogy kérjem, ne tedd ezt!

Volt idő, amikor én is így gondolkodtam a Börzsönyi Helikonról, hogy kevés az olvasó, kevés a támogató, azt sem tudom, mi a véleményük a lapról, sb. Volt idő, amikor ez zavart engem. Ám... rádöbbsentem, hogy akár egy emberért is, még akkor is, ha ez egy terebélyes közhely... És arra is rádöbbsentem, hogy ha én nem csinálom tovább, akkor NEM LESZ BÖRZSÖNYI HELIKON! Akkor az eddigi munkám is feledésbe merülhet!

Te akkora munkát végeztél már a Kalákával, hogy nem szabad abbahagynod!!! Tedd félre a sértettségedet, az emberek sokszor hálátlanok, meg nem értők, stb. Mert emberek! Ilyenek vagyunk. Ne haragudj rájuk ezért.

A Kaláka az életed egyik fő-műve! Most már nem szabad abbahagynod!

Tisztelettel, egy olvasó, ám Kalákába nem író ember, K. Gyula

Kedves István!

Nem is tudod, mennyire örülök a válaszodnak!!

Nekem ugyan nincs jogom beleszólni a döntésedbe, de talán annyiban segíthetek, hogy soha nem késő azt mondani, gyerekek, felejtjük el ami volt, nézzünk bizakodva a jövőbe! :-)

Egyben biztos vagyok, ilyen lap mint a Kaláka, már rég nem az amatőr színvonal, és épp ezért hiányozna nagyon a palettáról, ha mégis úgy döntenél, hogy... A munkáddal, munkáttal létrehoztál egy olyan értéket, ami a mai magyar irodalom egyik szegmenséről ad havi tájékoztatást. Mivel a nagy irodalmi kánonba sok alkotó, szerző nem fér bele, (hogy miért, ne firtassuk most) ezért a színvonalas irodalmi lapokra nagy szükség van a hazában és a nagyvilágban is.

Gondold át még egyszer a dolgot, én a megmaradást sokkal jobbnak, szükségesebbnek tartom, mint az egyéni sérelmeket, bajokat, nyugókat! Hidd el, ha azt nézném, már nekem is be kellett volna zárnom a BH-t.

Igaz tisztelettel, a legjobbakban reménykedve üdvözöllek, K. Gyula

Kedves István!

Sajnos, nem szokatlan. - Megtisztelnél, ha eljönnél az Irkába, hogy felidézzük a Kaláka történetét! - Megszervezhetjük?

F. János

Édes István, kiszakad a szívem. Mindig mi veszünk, mindig tőlünk kell elvenni még azt a keveset is, amit teremtettünk magunknak. Azért ezt nem hagyhatjuk szó nélkül. Gondolkodom rajta, hová lehetne egy-két sort írni, Műhelysirató címen. Addig is szeretettel Sz. Erika

Kedves István!

Nagyon-nagyon sajnálom, hogy a Kaláka megszűnik. Újabb darab az öreg életemben, amitől búcsút kell vennem. Remélhetem, hogy ez még nem végleges? Akárhogyan is van, Önnek a továbbiakhoz nagyon sok sikert, és jó egészséget kívánok. U.Kati

ehhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh :((((((((
G. Zsolt

Kedves István!

Jól értelmezem, hogy elsősorban anyagi okokból szűnik meg a kalaka?

Mert azt is nehéz elfogadnom, hogy bizonyos, általad meg nem nevezett személyek elutasító magatartása tette be Nálad a kaput...

Mert ha el is utasítják valakik, attól még szép számmal vannak jelen igen-igen jó tollú alkotók a kalákán...

És szeretném még megkérdezni, hogy forintot is elfogadtok-e? Ugyanis csak forinttal tudnék hozzájárulni a lap költségeihez. De azt örömmel.

Nekem sokat jelent a kalaka. És nagyon sokat kaptam Tőle, illetve Tőled. Nem is tudnám elválasztani a kalakát Tőled, mert Te és a Kaláka számomra ugyanazok vagytok. Összetartoztok, mint az író a tollával.

laci

Ui: éppen a napokban szóltam két író-költő kollégámnak, Leé Józsefnek és Dvorcsák Gábornak, hogy jelentkezzenek be Hozzád a Kalákára. Dvorcsák Gábor ráadásul igen tehetséges grafikus is...

Kedves István!

Írhatnék nagy szavakat, hogy mennyire sajnálom, és, hogy szíven ütött, de nem írok ilyeneket, mert nem lepett meg a hír. Ilyen a magyar mentalitás. Ezen már egy kultúrforradalom sem segítene. Az, hogy egy nívós folyóirat halálra lesz ítélve, egyáltalán nem egyedi dolog. Itt, manapság bizonyos berkekben kell mutatkozni, élni, és akkor a siker garantált. Akár jó egy lap, akár nem, akkor is "megél", azaz eltartják. Hogy nem olvasnak az emberek, ez sem ért hideg zuhanyként. Sok embernek felhívtam a figyelmét a Kalákára, és miután néhány hét, hónap után rákérdeztem, a válasz ennyi volt: "Ja, készülök, hogy beleolvassak, de még nem jutottam odáig." Nekem a legnehezebb időszakom most van, idős korban dolgozom rengeteget, időm alig... és mégis, amit szeretek arra jut időm.

István! Örülök, hogy megismerhettem az Ön személyében egy elkötelezett, nagyszerű embert, író, költőt. Szerintem az írásba el lehet bújni a világ - nem éppen méltó - kínálata elől. Én is ezt teszem, és boldog vagyok.

Minden jót, egészséget, sok-sok örömet kívánok, és ha ideje engedi örömmel veszem, ha életjelt ad magáról, vagy éppen megoszt velem egy aktuális versét.

Szeretettel üdvözlöm: Magdi

Kedves István,

nagyon-nagyon szomorú vagyok! Mindig vártam az új Kalákát, most már többet nem kapok. Nagyon nagy erőfeszítés volt, de megérte. Ezeket a számokat mindig elő lehet venni és újraolvasni. Mindig talál bennük az ember valami újat, valami megrendítően szépet.

Nagyon köszönöm eddigi munkáját, kitartását:

V. Judit

Drága Klárka!

Sajnos mostanában nem sok időm van irogatni.

Miért csukják le a Kalákát? Sokat szoktam ott olvasgatni és mindig nagyon szép dolgokra bukkanok. Ha Kaskötő István nem akarja tovább csinálni, lehet, valaki más folytatná. Ez igazán szomorú hír...

Öllelek Klárikám és remélem még valahogy kialakul a dolog.
